

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 200/2011-286

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. decembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudcov Marianny Mochnáčovej a Milana Ľalíka prerokoval prijaté sťažnosti 1. I. M., Ž., 2. J. F., Ž., zastúpených Advokátskou kanceláriou M., s. r. o., Ž., konajúcou prostredníctvom advokátky JUDr. M. M.; 3. E. H., Ž., 4. spoločnosti S., s. r. o., Ž., zastúpených advokátkou JUDr. E. K., Ž.; 5. J. D., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. J. Ch., Ž.; 6. M. K., N., 7. Mgr. B. S., S., a 8. S., k. s., Ž., zastúpených advokátom JUDr. M. O., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 20 ods. 1 a čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR 18/2011 z 23. marca 2011 a uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 1 R 1/2010-4348 z 11. mája 2011, za účasti vedľajšieho účastníka konania V., a. s., B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou a., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. V. A., a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. M., J. F., E. H., spoločnosti S., s. r. o., a J. D. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s ich základným právom na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR 18/2011 z 23. marca 2011 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 1 R 1/2010-4348 z 11. mája 2011 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Základné právo M. K. a Mgr. B. S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s ich základným právom na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR 18/2011 z 23. marca 2011 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 1 R 1/2010-4348 z 11. mája 2011 **p o r u š e n é b o l o .**

3. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR 18/2011 z 23. marca 2011 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 1 R 1/2010-4348 z 11. mája 2011 **s a z r u š u j ú a v e c s a v r a c i a** Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

4. I. M. **p r i z n á v a** náhradu trov konania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov), ktorú **j e** Krajský súd v Banskej Bystrici **p o v i n n ý** zaplatiť na účet Advokátskej kancelárie M., s. r. o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. J. F. **p r i z n á v a** náhradu trov konania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov), ktorú **j e** Krajský súd v Banskej Bystrici **p o v i n n ý** zaplatiť na účet Advokátskej kancelárie M., s. r. o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. E. H. p r i z n á v a náhradu trov konania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov), ktorú j e Krajský súd v Banskej Bystrici p o v i n n ý zaplatiť na účet JUDr. E. K. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7. Spoločnosti S., s. r. o., p r i z n á v a náhradu trov konania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov), ktorú j e Krajský súd v Banskej Bystrici p o v i n n ý zaplatiť na účet JUDr. E. K. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

8. J. D. p r i z n á v a náhradu trov konania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov), ktorú j e Krajský súd v Banskej Bystrici p o v i n n ý zaplatiť na účet JUDr. J. Ch. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

9. M. K. p r i z n á v a náhradu trov konania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov), ktorú j e Krajský súd v Banskej Bystrici p o v i n n ý zaplatiť na účet JUDr. M. O. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

10. Mgr. B. S. p r i z n á v a náhradu trov konania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov), ktorú j e Krajský súd v Banskej Bystrici p o v i n n ý zaplatiť na účet JUDr. M. O. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

11. Vo zvyšnej časti sťažnostiam n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Prijatie sťažností a spojenie vecí

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 200/2011 z 9. júna 2011 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť I. M., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 3 a čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 20 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 CoKR 18/2011 z 23. marca 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a súčasne bola odložená vykonateľnosť uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 R 1/2010-4348 z 11. mája 2011 („uznesenie okresného súdu z 11. mája 2011“) do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

2. Uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 288/2011 zo 16. júna 2011 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť J. F. vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20, čl. 46, čl. 47 ods. 3 a čl. 141 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom a uznesením krajského súdu.

3. Uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 281/2011 z 21. júna 2011 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť E. H. vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 141 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom a uznesením krajského súdu.

4. Uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 280/2011 z 21. júna 2011 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 141 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom a uznesením krajského súdu.

5. Uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/2011 zo 16. júna 2011 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť J. D. vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20, čl. 46, čl. 47 ods. 3 a čl. 141 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom a uznesením krajského súdu.

6. Uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 277/2011 z 21. júna 2011 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť M. K. vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom a uznesením krajského súdu. Vo zvyšnej časti bola sťažnosť M. K. odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu a nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

7. Uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 279/2011 z 21. júna 2011 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť Mgr. B. S. vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom a uznesením krajského súdu. Vo zvyšnej časti bola sťažnosť Mgr. B. S. odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu a nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

8. Uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 278/2011 z 21. júna 2011 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť spoločnosti S., k. s., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom a uznesením krajského súdu. Vo zvyšnej časti bola sťažnosť spoločnosti S., k. s., odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu a nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

9. Uznesením pléna ústavného súdu sp. zn. PLs. ÚS 4/2011 z 22. júna 2011 boli veci vedené pod sp. zn. I. ÚS 200/2011 (sťažovateľ I. M.), sp. zn. II. ÚS 288/2011 (sťažovateľ J. F.) a sp. zn. II. ÚS 289/2011 (sťažovateľ J. D.) spojené na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. I. ÚS 200/2011.

10. Uznesením pléna ústavného súdu sp. zn. PLs. ÚS 5/2011 z 22. júna 2011 boli veci vedené pod sp. zn. I. ÚS 200/2011 (sťažovateľ I. M.), sp. zn. III. ÚS 277/2011 (sťažovateľ M. K.), sp. zn. III. ÚS 278/2011 (sťažovateľ spoločnosť S., k. s.), sp. zn. III. ÚS 279/2011 (sťažovateľ Mgr. B. S.), sp. zn. III. ÚS 280/2011 (sťažovateľ spoločnosť S., s. r. o.) a sp. zn. III. ÚS 281/2011 (sťažovateľ E. H.) spojené na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. I. ÚS 200/2011.

II.

Predmet konania pred všeobecnými súdmi a podstatné sťažnostné námietky

11. Krajský súd rozhodoval ako odvolací súd v právnej veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka – spoločnosti S., a. s. (ďalej len „dlžník“). Návrh na povolenie reštrukturalizácie dlžníka podal 15. apríla 2010 veriteľ J. F. (jeden zo sťažovateľov) a táto bola povolená uznesením okresného súdu č. k. 1 R 1/2010-1205 z 31. mája 2010. Podaním z 26. novembra 2010 navrhol ustanovený reštrukturalizačný správca – spoločnosť S., k. s. (taktiež jeden zo sťažovateľov, ďalej aj „správca“), ako predkladateľ reštrukturalizačného plánu, aby okresný súd v súlade s § 153 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka z 28. októbra 2010 doplnený dodatkom z 23. novembra 2010 v znení schválenom schvaľovacou schôdzou z 24. novembra 2011 a aby ukončil reštrukturalizáciu dlžníka.

12. Okresný súd uznesením č. k. 1 R 1/2010-3894 z 15. decembra 2010 reštrukturalizačný plán dlžníka prijatý schvaľovacou schôdzou 24. novembra 2010 zamietol, keďže dospel k záveru, že tento je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov (§ 154 ods. 1

písm. d) ZKR). Na odvolanie správcu ako predkladateľa plánu [§ 154 ods. 2 ZKR] o veci rozhodoval krajský súd, ktorý sťažnosťou napadnutým uznesením rozhodnutie okresného súdu č. k. 1 R 1/2010-3894 z 15. decembra 2010 potvrdil. V dôsledku potvrdzujúceho uznesenia krajského súdu nadobudlo uznesenie okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu právoplatnosť, a tak okresný súd uznesením č. k. 1 R 1/2010-4348 z 11. mája 2011 v zmysle § 154 ods. 3 ZKR: (i) zastavil reštrukturalizačné konanie dlžníka, (ii) začal konkurzné konanie voči dlžníkovi, (iii) vyhlásil konkurz na majetok dlžníka, (iv) ustanovil do funkcie správcu JUDr. J. K., (v) vyzval veriteľov dlžníka na prihlásenie pohľadávok a (vi) uložil správcovi bez zbytočného odkladu informovať známych veriteľov dlžníka o konkurznom konaní.

13. Sťažovateľ I. M., ktorý je veriteľom dlžníka, akcionárom dlžníka a zároveň predsedom predstavenstva dlžníka, videl porušenie označených základných práv vo viacerých smeroch. Podľa jeho názoru všeobecné súdy pri rozhodovaní o zamietnutí reštrukturalizačného plánu prijatého schvaľovacou schôdzou nebrali do úvahy rozhodujúce skutočnosti, v dôsledku čoho sú ich rozhodnutia pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné, arbitrárne, a tým aj protiústavné. Sťažovateľ uviedol:

„Podľa názoru sťažovateľa sa rozhodnutie krajského súdu opätovne sústredilo na individuálny záujem veriteľa V., a. s., ... ktorý si ako zabezpečený veriteľ prihlásil svoje pohľadávky do reštrukturalizačného konania... Záujmom všetkých veriteľov bolo schváliť reštrukturalizáciu, nakoľko jej neschválením by bolo zasiahnuté do veriteľských práv všetkých veriteľov s prihliadnutím na skutočnosť, že v prípade jeho neschválenia bude na majetok dlžníka vyhlásený konkurz.

Z rozhodnutia krajského súdu jednoznačne vyplýva, že všeobecné súdy priznali jednému z veriteľov dlžníka lepšie postavenie ako sťažovateľovi a ostatným veriteľom, s cieľom systematicky likvidovať možnosť domôcť sa spravodlivého a riadneho reštrukturalizačného konania a tým im nepriznal rovnaké postavenie, hoci súd mal byť garantom spravodlivej a zákonnej reštrukturalizácie. Poskytnutie takéhoto postavenia a výhody v prospech jediného veriteľa možno považovať za porušenie základného práva veriteľa a to práva na rovnaké postavenie všetkých účastníkov v konaní.

Spoločným záujmom všetkých veriteľov bolo schváliť reštrukturalizačný plán so 100 % - ným uspokojením pohľadávok, teda aj veriteľa V., a. s., preto sťažovateľ nevidel dôvod, aby krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu.

Poukazujeme na to, že takýmto rozhodnutím krajského súdu bolo porušené rovnaké postavenie všetkých účastníkov reštrukturalizačného konania, nakoľko súd v napadnutom uznesení nepoukázal na žiadny spoločný záujem veriteľov a odôvodnenie uznesenia krajského súdu sa opätovne ako rozhodnutie okresného súdu zameriava len na postavenie jediného veriteľa – V., a. s. v tomto konaní a opomína postavenie ostatných veriteľov, ktorým je takto odobratá ochrana ich vlastníckeho práva, ako aj ich právo na spravodlivý proces. Správne krajský súd vo svojom odôvodnení uviedol, že jednou zo zásad konkurzného, ako aj reštrukturalizačného konania je, aby žiaden z účastníkov nebol nespravodlivo poškodený alebo nedovoľene zvýhodnený a aby bolo dosiahnuté rýchle, hospodárne a čo najvyššie uspokojenie veriteľov. Neuvedol však, že plán deklaroval uspokojenie všetkých veriteľov na 100 %, teda aj veriteľa V., a. s., teda schválením takéhoto plánu by sa dosiahlo spravodlivé rozhodnutie voči všetkým veriteľom. Schválenie reštrukturalizačného plánu v rozsahu, v akom ho predložil správca, by bolo spravodlivé aj voči veriteľovi V., a. s., pretože predpokladalo uspokojenie všetkých pohľadávok.

Porušeniu práva účastníka na spravodlivý proces nasvedčuje aj vyslovenie nespokojnosti viacerých veriteľov, ktorí sa pripojili k odvolaniu podanému správcom dlžníka voči rozhodnutiu Okresného súdu v Žiline a vysloveniu podpory reštrukturalizačného plánu i napriek neexistencii hlasovacieho práva jediného veriteľa V., a. s. Krajský súd svojim rozhodnutím povýšil obchodný záujem tohto veriteľa nad záujmy všetkých ostatných veriteľov, ktorí v dôsledku rozhodnutia krajského súdu sa dostanú do konkurzného konania a nebudú uspokojené ich pohľadávky.

Tvrdenie veriteľa V., a. s., že sa popretím svojich pohľadávok cítil diskriminovaný voči ostatným veriteľom, nakoľko plán predpokladá zánik ručenia a zabezpečovacích práv dlžníka, nie je dôvodné, nakoľko tento plán predpokladá uspokojenie pohľadávok všetkých veriteľov, teda splnením záväzku dlžníka dôjde aj k zániku zabezpečovacích práv k týmto pohľadávkam. Veriteľ, ktorý si zabezpečil svoju pohľadávku zabezpečovacími inštitútmi,

splnením záväzku dlžníka dosiahne uspokojenie svojich pohľadávok a zabezpečovacie inštitúty budú v prípade splnenia záväzku irelevantné.“

Sťažovateľ ďalej poukázal na skutočnosti, ktoré predchádzali podaniu sťažnosti: „V., a. s. vyhlásil dlžníkovi predčasnú splatnosť úveru z administratívnych dôvodov, dlžník si svoje finančné záväzky v tom čase riadne plnil.

- V., a. s. v mesiaci november 2009 zastavil financovanie výstavby polyfunkčného objektu E. v Ž., pričom neustále sľuboval všetkým dodávateľom a poddodávateľom stavby, že budú ich dodávky a práce financované a faktúry riadne uhrádzané.

- V., a. s. voči dlžníkovi a ostatným veriteľom vyústilo dňa 31. 3. 2010 k vydaniu oznámenia o vydala o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, následne dňa 15. 4. 2010 k vyhláseniu výkonu záložného práva a dňa 23. 4. 2010 k oznámeniu o vyhlásení dražby na majetok dlžníka. Dokonca V., a. s. už mal v máji 2010 etablovanú spoločnosť, ktorá mala majetok dlžníka - budovu E. v Ž. vydražiť.

- Takéto nezvyčajne rýchle konanie zo strany veriteľa V., a. s. možno považovať za konanie účelové v snahe zmocniť sa majetku dlžníka.

- ...V., a. s. v čase pred podaním návrhu na povolenie reštrukturalizácie vydieral I. M. a ponúkal mu finančné výhody vo forme úplatku za to, aby dlžník nepodal návrh na konkurz alebo reštrukturalizáciu. ...Na dôkaz tohto tvrdenia... predkladáme ústavnému súdu dve Dohody o spoločnom postupe, ktoré vypracoval a predložil veriteľ V., a. s. pánovi M., ... v ktorej ponúkol finančnú odmenu za nepodanie návrhu na konkurz alebo reštrukturalizáciu vo výške 150.000 Eur a mailom zo dňa 27. 4. 2010 odmenu zvýšil na sumu 500.000 Eur.“

Ďalej sťažovateľ uviedol:

«Domnievame sa, že súd, aj keď na úkor ostatných veriteľov, poskytol svojim rozhodnutím neprimerané vysokú ochranu veriteľovi V., a. s. Považujeme za potrebné poukázať na podiel tohto veriteľa k celkovému objemu pohľadávok, ktorý bol 58%. Vzhľadom na to, že súd v napadnutom uznesení neuviedol, aký spoločný záujem veriteľov bol ohrozený, javí sa tento podiel neadekvátny voči podielu ostatných veriteľov vo výške 42%, čo nie je zanedbateľná minorita, a navyše takýto postup krajského súdu je v rozpore so starou právnou zásadou „ochrany slabšieho“, ktorá v súčasnosti v modernom vývoji práva, hlavne v súvislosti s vytváraním ekonomicky veľkých, mnohokrát trh ovládajúcich

nadnárodných spoločností tak, ako sa to nielen fakticky, ale aj právne (diktatúra vôle silnejšieho) prejavilo. Z popísaného konania veriteľa V., a. s., ktorého všeobecné súdy neprimerane chránili, možno konštatovať, že dlžník sa do úpadku dostal úmyselným a podvodným konaním tohto veriteľa.

Pokiaľ odvolací súd aj definuje pojem „spoločný záujem veriteľov“ ako nadradený záujem všetkých veriteľov nad záujmy jednotlivých, pričom meradlom je hľadisko spravodlivosti a výnosnosti v porovnaní s ostatnými spôsobmi riešenia úpadku, zrejme svoje rozhodnutie neoprel o túto definíciu pojmu, pretože svojim rozhodnutím nadradil záujem jediného veriteľa V., a. s. voči ostatným veriteľom. Krajský súd takýmto rozhodnutím porušil právo veriteľa na rovnaké postavenie účastníkov v reštrukturalizačnom konaní.

Úlohou súdu je objektívne posúdiť všetky súvislosti, ktoré ho viedli k takémuto rozhodnutiu. Podľa názoru sťažovateľa, ktorý sa zúčastnil všetkých schôdzi veriteľa, počas priebehu reštrukturalizácie chýbala aktívna účasť súdu pri zisťovaní všetkých skutočností, ktoré viedli nielen dlžníka k podaniu návrhu na povolenie reštrukturalizácie, ale aj záujmy ostatných veriteľov, a nezamerať sa len na jediného veriteľa, aj keď mal nadpolovičnú väčšinu prihlásených pohľadávok (58 %). Dlžník v reštrukturalizačnom pláne sa zaviazal splniť svoje záväzky na 100 %, a preto konanie zo strany veriteľa V., a. s. sa javí ako obštrukčné a opäť s úmyslom ovládnuť dlžníka. Súd je povinný pri svojom rozhodovaní zisťovať záujmy aj ostatných veriteľov, ktorí s reštrukturalizačným plánom vyslovili súhlas, nakoľko mali záujem na uspokojení všetkých pohľadávok, vrátane všetkých pohľadávok veriteľa V., a. s...

Absenciu neustrannosti a nezávislosti súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho) odôvodňujeme tým, že súd svoje rozhodnutie oprel o skutočnosti, o ktorých nemohol mať vedomosti (záujem veriteľa V., a. s. o ovládnutí dlžníka, zvýšenie základného imania dlžníka), Čo vzbudzuje pochybnosti sťažovateľa o nezainteresovanosti súdu k veci a nedáva veriteľovi záruku spravodlivého rozhodovania. Práve veriteľ I. M. bol ovplyvňovaný veriteľom V., a. s. a v reštrukturalizačnom konaní tieto skutočnosti neuviedol a ani ich neoznámil súdu, aby reštrukturalizácia bez prieťahov prebehla s výsledkom uspokojenia všetkých veriteľov, nielen jedného, aj keď majoritného veriteľa. Takýmto konaním všeobecných súdov bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z ústavy ako aj z dohovoru.

Záverom poukazujeme aj na to, že v odôvodnení napadnutého uznesenia súd podrobne analyzuje všetky argumenty veriteľa V., a. s. pre zamietnutie plánu, avšak nezaoberal sa žiadnou argumentáciou správcu alebo ostatných veriteľov pre jeho schválenie, v dôsledku čoho je rozhodnutie krajského súdu pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné, a tým aj protiústavné, lebo zasahuje do ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces.»

14. Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby vyslovil porušenie ním označených práv, uznesenie krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie (reštrukturalizačné). Žiadal priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 311,22 €.

15. Sťažovateľ J. F. je veriteľom dlžníka a osobou, ktorá podala návrh na povolenie reštrukturalizácie. V sťažnosti uviedol, že „pre dlžníka vykonával ako subdodávateľ práce na výstavbe polyfunkčného domu E. v Ž., pričom V., a.s. zabezpečovala všetkých dodávateľov, ktorí vykonávali práce na výstavbe domu, že im budú pravidelne uhrádzané faktúry, avšak sľub nedodržala, a v novembri 2009 bezdôvodne zastavila financovanie stavby“. Tým sa sťažovateľ dostal do platobnej neschopnosti, a preto podal návrh na povolenie reštrukturalizácie, keďže mal záujem na uspokojení svojej pohľadávky. Pokiaľ ide o zásah do označených práv podľa ústavy a dohovoru, tento videl sťažovateľ obdobných smeroch ako sťažovateľ I. M., čomu zodpovedalo totožné odôvodnenie aj petit jeho sťažnosti.

16. Sťažovateľ E. H. je veriteľom dlžníka, ktorý pohľadávku prihlásenú do reštrukturalizácie nadobudol od iného veriteľa dlžníka (spoločnosti S., s. r. o.) a vstup do reštrukturalizačného konania mu bol povolený uznesením okresného súdu. Zároveň je však jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti H., s. r. o., ktorá si prihlásila do reštrukturalizácie pohľadávku vzniknutú z titulu dodávky stavebného materiálu na stavbu budovy E. v Ž.. Uviedol, že «konanie veriteľa V., a. s. považoval za neprimerané, keď ako najväčší veriteľ zneužil svoje postavenie a vyhlásil dlžníkovi predčasnú splatnosť úveru v čase, keď bola budova E. v Ž. už skolaudovaná a tým aj spôsobilá na predaj bytových

alebo nebytových priestorov... V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje aj na nepoctivý úmysel veriteľa V., a. s., ktorý posielal veriteľom písomne „Vyhlásenie o úmysle“ z 19. mája 2010, ktorým informoval veriteľov o tom, že V., a. s. je spoločníkom spoločnosti A., s. r. o., ktorá má záujem o odpredaj polyfunkčného objektu E. v Ž. prostredníctvom dobrovoľnej dražby. Čiže jediným záujmom veriteľa V., a. s. bolo presadiť svoj individuálny záujem o získanie budovy E., pričom uspokojenie ostatných veriteľov ho nezaujímal.“. V ďalšom odôvodnil sťažnosť obdobne ako I. M. a J. F., čomu korešpondoval aj totožný petit sťažnosti.

17. Sťažovateľ spoločnosť S., s. r. o., je veriteľom dlžníka, ktorý na základe zmluvy o dielo ako hlavný zhotoviteľ zabezpečoval dodávku polyfunkčného objektu E. v Ž. pre dlžníka, a to na základe subdodávateľských zmlúv s 55 subdodávateľmi. Takýto spôsob výstavby a financovania bol podľa jeho tvrdení určený V., a. s. (ďalej len „banka“), ktorá poskytla dlžníkovi úver na zabezpečenie výstavby. Rovnako ako veriteľ E. H. poukázal na nepoctivý úmysel banky a v zhode s veriteľom J. F. poukázal na zastavenie financovania stavby bankou v novembri 2009, v dôsledku čoho sa dostal do pozície dlžníka voči 55 dodávateľom, ktorých faktúry nebol schopný uhrádzať. Porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru videl obdobne ako skôr uvedení veriteľa, čomu korešpondoval aj totožný petit sťažnosti.

18. Sťažovateľ J. D. je veriteľom dlžníka, ktorý si v reštrukturalizácii prihlásil pohľadávku na vrátenie zaplatenej časti kúpnej ceny bytu po odstúpení od zmluvy o budúcej zmluve o prevode vlastníctva bytu v dôsledku jeho neodovzdania v dohodnutej dobe. Podľa jeho názoru je rozhodnutie krajského súdu voči nemu nespravodlivé a popierajúce jeho vlastnícke právo. Podľa vlastných tvrdení sťažovateľ má 62 rokov, je starobným dôchodcom, využil ponuku na odkúpenie bytu a uzavrel s dlžníkom zmluvu o budúcej zmluve o prevode vlastníctva bytu. V dôsledku nespravodlivého procesného postupu všeobecných súdov nemá jeho zdraviu a veku zodpovedajúci byt a zároveň ostal bez finančných prostriedkov. Taktiež poukázal na nepoctivý zámer banky, neprimeranú ochranu, ktorú jej všeobecné súdy poskytli, a súlad schváleného plánu so spoločným

záujmom veriteľov. Porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru videl obdobne ako skôr uvedení veritelia, čomu korešpondoval aj totožný petit sťažnosti.

19. Sťažovateľ M. K. je veriteľom dlžníka, ktorý si do reštrukturalizácie prihlásil pohľadávku na vrátenie zaplatenej časti kúpnej ceny bytu po odstúpení od zmluvy o budúcej zmluve o prevode vlastníctva bytu v dôsledku neuzavretia realizačnej kúpnej zmluvy v dohodnutej dobe. Sťažovateľ zásah do označených práv garantovaných ústavou a dohovorom odôvodnil takto:

«Podľa právneho názoru sťažovateľa interpretácia právne neurčitého pojmu „spoločný záujem veriteľov“ obsiahnutého v § 154 ods. 1 písm. d) ZKR krajským súdom a okresným súdom je natoľko arbitrárna, že je z ústavného hľadiska neospravedlňiteľná a neudržateľná, pričom zároveň má za následok porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa špecifikovaných nižšie.

Predovšetkým, podľa nejasne a nejednoznačne vyloženého termínu „spoločný záujem veriteľov“ sa možno len domnievať, že spoločným záujmom veriteľov je primárne záujem majoritnej väčšiny veriteľov, v tomto prípade však záujem jediného najväčšieho veriteľa...

Záujem V., a. s., ktorý je súdmi spomedzi všetkých veriteľov favorizovaný (a to i v porovnaní s veriteľmi, ktorých pohľadávky neboli zo žiadneho zákonného dôvodu popreté) je záujmom rýdzo individuálnym...

Sťažovateľ opakovane zdôrazňuje, že pod spoločným záujmom veriteľov je potrebné rozumieť ich čo najvyššie uspokojenie, ktoré musí byť vždy vyššie, ako v prípade iného spoločného uspokojovania všetkých veriteľov. Ide o objektívne kritérium, ktoré sa musí aj objektívne posudzovať. ...

Všeobecné súdy prejavom svojvôle pri aplikácii § 154 ods. 1 písm. d) ZKR, ktorému chýba zmysluplné odôvodnenie, porušili princíp právnej istoty a to z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodu, že v napádaných uzneseniach úplne ignorovali skutočnosť, že plán bol jednohlasne schválený všetkými veriteľskými orgánmi v reštrukturalizácii ... Veritelia tak po schválení plánu veriteľským výborom, ako aj schvaľovacou schôdzou prejavom vôle 100 % hlasujúcich veriteľov tak s ohľadom na dôveru v pozitívne právo a princíp právnej istoty museli predpokladať potvrdenie plánu zo strany okresného súdu. Jednohlasné schválenie plánu tak veriteľským výborom, ako aj schvaľovacou schôdzou však

všeobecné súdy absolútne nebrali pri svojej rozhodovacej činnosti do úvahy, úplne sa pritom stotožniač s domnienkou spôsobu hlasovania V., a. s. ako veriteľa, ktorému z dôvodu spornosti a popretia zabezpečenia pohľadávok ZKR nepriznáva hlasovacie práva. ...

Podľa názoru sťažovateľa uznesením o zamietnutí plánu a rozhodnutím odvolacieho súdu všeobecné súdy svojou interpretáciou aplikovateľných právnych noriem zasiahli do ústavného práva vlastníť majetok, spočívajúci v zásahu do veriteľských práv sťažovateľa ako nezabezpečeného veriteľa...

Odvolací súd správne uvádza, že pod pojmom „spoločný záujem veriteľov“, ktorý je uvedený v § 154 ods. 1 písm. d) ZKR sa rozumie nadradený záujem všetkých veriteľov nad záujmami jednotlivých. Preto nie je možné súhlasiť s názorom, že hypotetický nesúhlas veriteľa V., a. s. je takou skutočnosťou, ktorá zapríčinila, že reštrukturalizačný plán je v rozpore so spoločným záujmom všetkých veriteľov. ...

Plán taktiež rešpektuje právny záujem veriteľa – V., a. s. na uspokojení pohľadávok voči Dlžníkovi zo zálohu a to prednostne pred inými veriteľmi a na základe individuálneho princípu uspokojovania zabezpečených veriteľov (za predpokladu, ak by bolo zabezpečenie a poradie zabezpečenia pohľadávok veriteľa V., a. s. zistené v incidenčnom konaní na Súde)...

Sťažovateľ sa domnieva, že všeobecné súdy svojím právne nekonzistentným spôsobom nahrádzajú vôľu zákonodarcu a snažia sa bezprecedentným spôsobom konvalidovať stav, ktorý ex lege nastal po popretí pohľadávok (resp. ich zabezpečenia) správcom a tým, že prihliadaním na názor jedného protežovaného veriteľa (hoci s legálne popretým hlasovacím právom) navodzujú situáciu, ako keby k popretiu ani nedošlo. Porušovatelia tak zjavne spochybňujú oprávnenie správcu (za ktoré nesie plnú zodpovednosť, a to tak civilnoprávnu ako aj trestnoprávnu) preskúmať prihlásené pohľadávky. ...

Povýšením záujmu jediného veriteľa nad záujmy všetkých ostatných veriteľov s následkami konkurzu dôjde k priamemu popretiu samotnej uvedenej podstaty reštrukturalizácie, ako je definovaná vo vyššie uvedenom citovanom ustanovení ZKR, a teda k stavu, ktorý by bol v rozpore s podstatou a zmyslom ZKR, ako aj s právom na spravodlivý proces...

Priama súvislosť medzi konaním súdov a namietaným porušením práva vlastníť majetok (subsidiárne práva na rovnaké zaobchádzanie a princíp proporcionality) spočíva v skutočnosti, že v dôsledku napádaných rozhodnutí všeobecných súdov sťažovateľ a rovnako aj ostatní veritelia sú ukrátení na svojich majetkových právach, ktoré predstavujú pohľadávky veriteľov voči Dlžníkovi a ich šancu na uspokojenie vo vyššej miere (deklarovanej a náležite odôvodnenej v Pláne ako uspokojenie zabezpečených aj nezabezpečených veriteľov v rozsahu 100 % ich zistených pohľadávok) ako v prípade vyhlásenia konkurzu. ...

Kritéria použité odvolacím súdom tak nemajú podľa názoru Sťažovateľa základný význam pre ochranu zákonnosti a len s výhradami môžu byť považované za súladné s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Svojvoľnou aplikáciou § 154 ods. 1 písm. d) ZKR, ktorej chyba zmysluplné zdôvodnenie, dochádza k zásahu do práv účastníka konania na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru...

Sťažovateľ poukazuje na porušenie rovnosti účastníkov konania, teda preukázateľné povýšenie záujmov jedného - jediného veriteľa V., a. s. nad záujmy ostatných veriteľov, hoci tento veriteľ vôbec nemal hlasovacie práva počas reštrukturalizácie.

V konečnom dôsledku, potvrdzujú to aj odôvodnenia uznesení všeobecných súdov, ktoré nielen že sú obsahovo orientované na akési hájenie záujmov V., a. s. (najmä Uznesenie o zamietnutí plánu), ale ako také povýšili údajný záujem tohto veriteľa - a to výlučne „iný záujem veriteľa“ nad záujmy všetkých ostatných veriteľov tým, že jeho jediný záujem definovali, ako „spoločný záujem veriteľov.“

20. V petite sťažnosti (v rozsahu jej prijatia na ďalšie konanie) sťažovateľ M. K. navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv uznesením krajského súdu a toto zrušil. Žiadal priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 987,50 €, pri určení výšky ktorej vychádzal z toho, že „predmet konania pred ústavným súdom je oceneľný peniazmi, a toto ocenenie je definované výškou prihlásených a reštrukturalizačným správcom zistených pohľadávok sťažovateľa, ktorých uspokojenie na 100% predpokladal plán“.

21. Sťažovateľ Mgr. B. S. je veriteľom dlžníka, ktorý si do reštrukturalizácie prihlásil pohľadávku na vrátenie zaplateného preddavku kúpnej ceny po odstúpení od dvoch zmlúv o budúcej zmluve o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru. Sťažovateľ, zastúpený rovnakým právnym zástupcom ako M. K., odôvodnil zásah do označených práv totožným spôsobom, ako je už uvedené (bod 19. odôvodnenia tohto nálezu), a v rozsahu prijatia sťažnosti na ďalšie konanie formuloval aj rovnaký petit sťažnosti.

22. Sťažovateľ spoločnosť S., k. s., bol uznesením okresného súdu č. k. 1 R 1/2010-1205 z 31. mája 2010, ktorým bola povolená reštrukturalizácia dlžníka, ustanovený za správcu dlžníka. Dôvody aj petit sťažnosti sťažovateľa (v rozsahu jej prijatia na ďalšie konanie) korešpondujú so sťažnosťou M. K. a Mgr. B. S.. Sťažovateľ spoločnosť S., k. s. po čiastočnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie doručil ústavnému súdu 5. októbra 2011 a 12. októbra 2011 dve podania označené ako doplnenie sťažnosti, v ktorých uviedol tieto argumenty svedčiace podľa jeho názoru o zásahu do označených práv podľa ústavy a dohovoru:

«Základnou úlohou ústavného súdu v tomto konaní je posúdenie konzistentnosti interpretácie zloženého pojmu „spoločný záujem veriteľov“ okresným a krajským súdom s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, a to vo vecnej súvislosti k ďalším ustanoveniam zákona o konkurze a reštrukturalizácii, na ktoré sa všeobecné súdy v odôvodnení svojich rozhodnutí odvolávajú, a to v rozsahu namietaných porušení ústavných práv...»

Systematickým výkladom jednotlivých ustanovení ZKR je potrebné dospieť k záveru, že jediným, v zákone vyjadreným spoločným záujmom veriteľov v reštrukturalizačnom konaní je dosiahnutie čo najvyššej miery uspokojenia ich pohľadávok, pritom táto miera uspokojenia by s prihliadnutím na všetky okolnosti mala byť väčšia ako v prípade vyhlásenia konkurzu. Keďže zákon umožňuje - a v určitých prípadoch vyžaduje - rozdelenie veriteľov do viacerých skupín, vzhľadom na druh ich pohľadávok, požiadavka dosiahnutia spoločného záujmu veriteľov je saturovaná vtedy, keď reštrukturalizačný plán predpokladá väčší rozsah uspokojenia veriteľov v porovnaní s konkurzom, vo všetkých skupinách hlasujúcich o reštrukturalizačnom pláne. Táto požiadavka musí byť súčasne splnená u každého veriteľa, nech by už bol zaradený do ktorejkoľvek skupiny.

Reštrukturalizačný plán bude vtedy a len vtedy v rozpore so spoločným záujmom veriteľov, ak v pláne navrhnutý rozsah uspokojenia nie je väčší ako v prípade, ak by bol na majetok dlžníka vyhlásený konkurz.

Okresný súd Žilina videl podstatný rozpor schváleného reštrukturalizačného pianu so spoločným záujmom veriteľov v tom, že rozhodujúce ekonomické rozhodnutie urobila menšina veriteľov, ktorej záujmy sú protichodné od záujmov väčšinového veriteľa. Súď nemôže svojim rozhodnutím založiť existenciu spoločného záujmu veriteľov, keď je zrejmé, že tento neexistuje, či niečo proti vôli veriteľa za jeho záujem prehlásiť.

Podobne aj krajský súd dôvodil, že zásadné ekonomické rozhodnutie obsiahnuté v reštrukturalizačnom pláne, ktoré sa týka aj pohľadávky majoritného veriteľa V. vykonali minoritní veritelia, ktorí mali na schválení reštrukturalizačného plánu opačný záujem ako majoritný veriteľ. Je preto treba súhlasiť s názorom okresného súdu, že nie je prípustné ani spravodlivé, aby bol reštrukturalizačný plán v prejednávanej veci schválený napriek vôli väčšiny menšinou. Nesúhlas väčšinového veriteľa V. je takou skutočnosťou, ktorá zapríčinila, že reštrukturalizačný plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom všetkých veriteľov.

Sťažovateľ sa nestotožňuje s takouto interpretáciou pojmu spoločný záujem veriteľov všeobecnými súdmi, a to predovšetkým s tvrdením, že záujem nezabezpečených veriteľov je protichodný so záujmom zabezpečeného veriteľa. Ako už sťažovateľ uviedol vyššie, jediným objektívnym kritériom spoločného záujmu veriteľov, ktorý je vymedzený v ZKR, je miera uspokojenia ich pohľadávok. Ak ktorýkoľvek z veriteľov v konaní prezentoval svoj záujem byť uspokojený vo väčšom rozsahu ako v prípade konkurzu, nie je tento jeho záujem v nesúlade s akoukoľvek obsahovo totožnou požiadavkou ktoréhokoľvek iného veriteľa. Naopak, akýkoľvek v konaní prezentovaný skutočný záujem tohto - ktorého veriteľa nebyť v reštrukturalizácii uspokojovaný alebo byť uspokojovaný v rozsahu menšom ako v prípade konkurzu, je v rozpore so spoločným záujmom všetkých veriteľov a je záujmom čisto individuálnym. Ako totiž už sťažovateľ uviedol, podľa právneho názoru sťažovateľa, spoločný záujem veriteľov je nutné posudzovať objektívne.

Ak krajský súd vykladal pojem inak ako je uvedené vyššie, vykladal ho arbitrárne, pritom túto svoju interpretáciu právnej normy nezaložil na racionálne korektnej argumentácii. Nie je ústavne akceptovateľný taký výklad pojmu spoločný záujem veriteľov,

ktorý v ňom vidí záujem majority veriteľov, resp. individuálny (subjektívny) záujem najväčšieho veriteľa, ktorého pohľadávka predstavuje nadpolovičnú hodnotu všetkých prihlásených pohľadávok v reštrukturalizačnom konaní.

Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd...

Podľa názoru sťažovateľa postavenie subjektívneho postoja len jedného popretého veriteľa k reštrukturalizácii na roveň hlasovacím právam zistených veriteľov, porušuje princíp rovnosti účastníkom konania a neodôvodneným spôsobom zvýhodňuje jedného veriteľa pred ostatnými. Takýmto výkladom jednotlivých ustanovení ZKR sa popiera význam a právne účinky popretia pohľadávok správcom, zodpovednosť správcu za popretie pohľadávok, účinky hlasovania o reštrukturalizačnom pláne atď. Základné východisko pre výnimočné použitie tak extenzívneho výkladu ustanovení ZKR, aký bol použitý okresným a krajským súdom, naplnené nebolo, keďže neboli presvedčivo vyvrátené všetky argumenty proti jeho použitiu.

Sťažovateľ v tomto smere zdôrazňuje, že pri jasnej a zrozumiteľnej právnej norme poskytujúcej jednoznačné pravidlo správania, nie je žiadúce, aby výklad orgánu aplikácie práva presahoval jeho doslovný význam alebo bol s ním v rozpore. Všeobecnému súdu neprináleží svojou interpretačnou a aplikačnou činnosťou odstraňovať domnelé axiologické (hodnotové) medzery v práve.»

III.

Vyjadrenie krajského súdu a vedľajšieho účastníka konania

23. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom z 30. júna 2011 vyjadril prostredníctvom svojho podpredsedu krajský súd. Vo vyjadrení k sťažnosti I. M. smerujúcej proti jeho uzneseniu uviedol, že sťažovateľ nepreukázal porušenie tých ústavných práv, ktorých sa v ústavnej sťažnosti dovoľáva. Pokiaľ ide o právo sťažovateľa na rovnaké postavenie účastníkov konania, uviedol, že rovnosť účastníkov je zachovaná len u tých procesných práv, ktoré vyplývajú z Občianskeho súdneho poriadku pre civilné konanie ako

také, a nie tých práv, ktoré sa odvíjajú od výšky pohľadávok. Rovnako podľa krajského súdu nie je zdôvodnené porušenie vlastníckeho práva sťažovateľa, pretože v prípade úpadku dlžníka právna úprava konkurzného práva predpokladá pomerné uspokojenie veriteľov, pričom všeobecný súd má právo úvahy, čo sa týka toho, či prijatý plán je v spoločnom záujme veriteľov. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje jeho podpredseda za dostatočne zdôvodnené, a preto podľa jeho názoru nemožno hovoriť o jeho arbitrárnosti. V ďalšom podpredseda odkázal na stanovisko predsedníčky príslušného senátu, ktorý o veci rozhodoval. Táto po uvedení genézy reštrukturalizácie – od podania návrhu až po napadnuté uznesenie krajského súdu – zotrvala na dôvodoch uznesenia a zvýraznila, že lepšie postavenie V., a. s., nezaložili konajúce všeobecné súdy, ale toto vyplynulo z riadne uzavretých zmlúv o záložnom práve a z výšky pohľadávky, ktorá mu poskytnutím úveru vznikla a ktorú ani správca nenamietal. Na záver vyjadrenia uviedla:

„Pojem spoločný záujem všetkých veriteľov na schválení reštrukturalizačného plánu nie je v ZKR presne definovaný, preto ho tak okresný, ako aj krajský súd vyložil v súlade s cieľom a účelom ZKR, pričom vychádzal nielen z prejavenej vôle 63 veriteľov, ale vzal do úvahy aj prejavenú vôľu majoritného veriteľa, ktorý napriek tomu, že mu zákon neumožnil hlasovať, s reštrukturalizáciou nesúhlasil a svoj nesúhlas nemal ako vyjadriť. Správcom vypracovaný a minoritnými veriteľmi schválený reštrukturalizačný plán, ktorý zbavil sťažovateľa ručenia a dlžníka zabezpečovacích práv nemohli súdy považovať za taký, ktorý by zabezpečoval rovnoprávne postavenie všetkých účastníkov reštrukturalizačného konania...

Krajský súd je toho právneho názoru, že konaním dlžníka a následne aj správcu, ktorým nedošlo k popretiu pohľadávky majoritného veriteľa, ale len jeho zabezpečovacieho práva tak, ako to sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, bol podľa právneho názoru odvolacieho súdu sledovaný cieľ, a to v súlade s platnou právnou úpravou, zabrániť majoritnému veriteľovi hlasovať proti schváleniu reštrukturalizačného plánu, pritom hlasovanie o reštrukturalizačnom pláne je kľúčovým aktom celej snahy o využitie sanačného princípu v reštrukturalizačnom konaní. Hlasovanie minoritných veriteľov však nedosiahlo ani polovicu menovitej hodnoty pohľadávok. Je len na škodu veci, že pre krátkosť lehôt stanovených v ZKR nebolo možné vyčkať so schválením reštrukturalizačného plánu do vtedy, kým nebude rozhodnuté o incidenčných žalobách, ktoré podal na konkurzný

súd majoritný veriteľ, a v ktorých by bolo právoplatne rozhodnuté o tom, či záložné právo vzniklo platne alebo nie. Na základe takýchto právoplatných rozhodnutí by bol vyriešený základný problém, a to, či majoritnému veriteľovi patrí hlasovacie právo a v akom rozsahu, čo by jedine zaručovalo rovnosť všetkých účastníkov konania pri hlasovaní o schvaľovaní reštrukturalizačného plánu.

Krajský súd trvá na tom, že v prejednávanej veci rozhodol rovnako ako aj okresný súd, nezávisle a nestranne na základe riadne zisteného skutkového stavu, pričom vychádzal výlučne z listín, ktoré tvoria súčasť spisového materiálu a svoje skutkové zistenia právne zdôvodnil s poukazom na konkrétne ustanovenia ZKR.“

Na základe uvedeného predsedníčka senátu odmietla zásah do označených práv sťažovateľa a navrhla, aby ústavný súd sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

24. Po prijatí sťažností na ďalšie konanie a spojení vecí bolo ústavnému súdu 24. júna 2011 k sťažnosti I. M. doručené podanie banky označené ako „Oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania“. Vo svojom vyjadrení sa banka nesúhlasne vyjadrila k sťažnosti, popísala priebeh reštrukturalizácie (a úkony jej predchádzajúce), tvrdenú neochotu správcu spolupracovať s ňou na príprave plánu a diskriminačný charakter plánu, ktorý je podľa nej bezdôvodne výhodný pre sťažovateľa I. M. V závere banka zvýraznila: „Uspokojenie veriteľov, resp. jeho miera, nie je jediným skutočným záujmom veriteľov v reštrukturalizácii. Opačný prístup otvára priestor pre účelové zneužívanie nedokonalkej právnej úpravy reštrukturalizácie zo strany dlžníkov a správcov. Veritelia preto majú okrem uspokojenia svojich pohľadávok záujem aj na riadnom a spravodlivom procese, na ktorý majú právo podľa článku 46 odsek 1 a 47 odsek 3 ústavy, na riadnej a transparentnej reštrukturalizácii, na rovnakom prístupe zo strany dlžníka a správcu, ktorý nebude žiadneho z nich diskriminovať. Všetky tieto záujmy predstavujú spoločný záujem vlastný všetkým veriteľom, a tento spoločný záujem nebol v tejto reštrukturalizácii naplnený. Veritelia nemajú právny záujem na netransparentnej reštrukturalizácii poškodzujúcej jedného z nich, aj keby im dlžník sľúbil úplné uspokojenie. Takýto výlučný záujem nehľadiaci na právo by bol v rozpore s dobrými mravmi, duchom zákona, spravodlivosťou a právom ako takým, preto nemôže požívať právnu ochranu.“

25. Oznámenie o vstupe do konania ako vedľajší účastník banka podala s odvolaním sa vlastný právny záujem na výsledku konania pred ústavným súdom a na § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a § 93 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Aj napriek tomu, že ustanovenie § 21 ods. 2 zákona o ústavnom súde je vo vzťahu k ustanoveniu § 93 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku lex specialis, pričom v zmysle uvedeného sa banke podľa žiadneho ustanovenia zákona o ústavnom súde nepriznáva postavenie vedľajšieho účastníka (m. m. II. ÚS 91/08, II. ÚS 122/05), ústavný súd nepochybuje o tom, že môže mať právny záujem na výsledku tohto konania pred ústavným súdom. Preto jej aplikujúc ústavne konformný výklad zákona (m. m. I. ÚS 363/08) priznal postavenie vedľajšieho účastníka konania a na jej vyjadrenie k sťažnosti pri svojom rozhodovaní prihliadal. Je však potrebné zdôrazniť, že inštitút vedľajšieho účastníctva v konaní pred ústavným súdom zaisťuje len pomoc v konaní, keď vedľajší účastník vystupuje na strane všeobecného súdu a podporuje jeho obranu proti napadnutému rozhodnutiu (I. ÚS 223/09). Vzhľadom na uvedené ústavný súd žiadosť banky zo 6. júla 2010 o priznanie postavenia dotknutej osoby posúdil ako bezpredmetnú.

26. Banka doručila ústavnému súdu 12. júla 2011 ďalšie podanie označené ako „Návrh na zrušenie dočasného opatrenia“, ktoré doplnila podaním zo 7. augusta 2011 a ktorým navrhla, aby ústavný súd zrušil uznesenie o odložení vykonateľnosti uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu z 11. mája 2011 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Po posúdení obsahu tohto podania však ústavný súd nezistil, že by odpadli dôvody, pre ktoré bola vykonateľnosť uvedených uznesení všeobecných súdov odložená (formulované v odôvodnení uznesenia sp. zn. I. ÚS 200/2011 z 9. júna 2011), a preto návrhu na zrušenie dočasného opatrenia nevyhovela. Banka následne 15. novembra 2011 a 18. novembra 2011 doručila ústavnému súdu vo viacerých vyhotoveniach (avšak obsahovo takmer zhodné) dve podania. Prvým požadovala priznať postavenie vedľajšieho účastníka konania aj v konaniach o sťažnostiach ostatných sťažovateľov, druhým podaním ako jeho prílohu predložila znalecký posudok, ktorý na požiadanie správcu v konkurznom

konaní dlžníka vyhotovila znalkyňa v odbore ekonómie a manažmentu, odvetví účtovníctva a daňovníctva.

IV.

Východiská rozhodnutia ústavného súdu

27. Keďže účastníci konania oznámili, že netrvajú na ústnom pojednávaní, a ústavný súd dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, boli splnené podmienky na upustenie od ústneho pojednávania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a sťažnosti boli prerokované a rozhodnuté na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu.

28. Po podrobnom posúdení sťažností, uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, ako aj uznesením okresného súdu z 11. mája 2011 a vyjadrení k sťažnosti dospel ústavný súd na neverejnom zasadnutí senátu k záveru, že sťažnosti sťažovateľov (s výnimkou správcu) sú v podstatných častiach dôvodné.

29. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci vrátane všeobecných súdov. Dodržiavanie ústavy orgánmi verejnej moci však nemožno vzťahovať len na strohé rešpektovanie jej jednotlivých článkov. Generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad, čo bezozvyšku platí aj pri interpretácii právnych noriem z oblasti konkurzu a reštrukturalizácie

(porovnaj ĎURICA, M.: Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii. Bratislava: EUROKODEX 2010, s. 6).

30. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi rovní.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy má každý právo vlastniť majetok.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

31. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť

správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

32. Podstata sťažnostných námietok všetkých sťažovateľov vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu (potvrdzujúceho zamietnutie plánu) spočíva v tvrdenom nespravodlivom zvýhodnení jedného veriteľa (banky) na úkor všetkých ostatných veriteľov – osobitne sťažovateľov, medzi ktorými sú tak predseda predstavenstva dlžníka, ďalej subdodávateľa stavby E. v Ž., ako aj osoby, ktoré odstúpili od zmlúv o budúcich zmluvách o prevode vlastníctva bytov či nebytových priestorov.

33. Právomoc súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi aj vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). Týmto zákonom je ZKR, ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v jej ôsmej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou potvrdenia plánu súdom (§ 153 ZKR) alebo zamietnutia plánu súdom v zákonom ustanovených prípadoch [§ 154 ods. 1 písm. a) až d) ZKR]. Kým uznesenie o potvrdení plánu súdom obsahuje aj rozhodnutie o skončení reštrukturalizácie, dôsledkom

právoplatného uznesenia o zamietnutí plánu je, že súd jedným uznesením zastaví reštrukturalizačné konanie dlžníka, začne konkurzné konanie voči dlžníkovi a vyhlási na jeho majetok konkurz (§ 154 ods. 3 ZKR). Aj z dôvodu závažnosti dôsledkov zamietnutia plánu súdom ZKR počíta v tomto prípade s dvojinštančným konaním, keď proti uzneseniu okresného súdu pripúšťa právo podať odvolanie. Okruh subjektov oprávnených podať odvolanie je však výrazne limitovaný a patrí medzi nich len predkladateľ plánu (v prípade veriteľského návrhu na povolenie reštrukturalizácie je ním podľa § 133 ods. 2 ZKR správca).

34. Opierajúc sa o citované ustanovenia ZKR rozhodoval vo veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka aj krajský súd, keď mu bolo predložené na rozhodnutie odvolanie správcu proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu dlžníka. Správca v odvolaní navrhol, aby krajský súd uznesenie okresného súdu zmenil tak, že reštrukturalizačný plán dlžníka potvrdí a skončí reštrukturalizáciu, prípadne aby rozhodol inak (zrušujúcim výrokom). V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd po rekapitulácii dôvodov uznesenia okresného súdu, podstatného obsahu odvolania správcu, a vyjadrení k nemu (tak súhlasiacich, ako aj nesúhlasiacich) na vlastné odôvodnenie potvrdzujúceho uznesenia v podstatnom uviedol:

„Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd správne vec právne posúdil, keď postupoval v súlade s § 154 ods. 1 písm. d) ZKR a reštrukturalizačný plán pre nesplnenie zákonnej podmienky spočívajúcej v tom, že reštrukturalizačný plán bol v podstatnom rozpore so spoločným záujmom všetkých veriteľov zamietol. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré je vecne správne a ktoré vychádza zo správne zisteného skutkového stavu.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, a to najmä s prihliadnutím na dôvody uvádzané správcom dlžníka ako predkladateľom reštrukturalizačného plánu v odvolaní, ako aj s prihliadnutím k tomu, že odvolací súd skúma dôvodnosť odvolania len v rozsahu argumentov týkajúcich sa existencie zákonných dôvodov na zamietnutie reštrukturalizačného plánu uvádza ďalšie dôvody...

Inštitút reštrukturalizácie kladie dôraz na samostatné aktívne kroky dlžníka a na preferenciu dohody dlžníka so všetkými veriteľmi o spôsobe riešenia úpadku za

predpokladu, že dlžník splňa ekonomické predpoklady pre povolenie reštrukturalizácie. ... Východiskom pre voľbu medzi konkurzom a reštrukturalizáciou je ekonomické porovnanie hodnoty očakávaných príjmov zo speňaženia aktív dlžníka a hodnoty revitalizovaného podniku dlžníka alebo jeho životaschopnej časti za predpokladu pokračovania jeho prevádzkovej činnosti...

Je treba zdôrazniť, že v prejednávanej veci je dlžník developerskou spoločnosťou, ktorej podnikanie by sa v súčasnosti sústreďovalo tak, ako to vyplýva z reštrukturalizačného plánu už len na odpredaj nehnuteľností a na nájom obchodných priestorov, fitnes a parkovacích miest. S prihliadnutím na súčasný ekonomický a hospodársky stav spoločnosti, kedy oživenie ekonomiky spojené s realitným trhom a kúpou nehnuteľností, vrátane prenájmu obchodných a športových priestorov, ako aj parkovacích miest napreduje len minimálne, pričom už ani počas výstavby bytov nebol o ich kúpu enormný záujem, nedáva lehota 4 rokov na odpredaj nehnuteľností za správcom špecifikovanú sumu, dostatočnú záruku na to, aby sa účel reštrukturalizácie reálne dosiahol...

Jedna zo zásad konkurzného, ako aj reštrukturalizačného konania je, aby žiaden z účastníkov nebol nespravodlivo poškodený alebo nedovoľene zvýhodnený a aby bolo dosiahnuté rýchle, hospodárne a čo najvyššie uspokojenie veriteľov. Ďalšou zásadou je zásada rovnosti možnosti veriteľov rovnakého alebo obdobného postavenia, ktorá vychádza z toho, že nie je možné poskytnúť rovnaké práva veriteľom s nerovnakým postavením, ktoré sa v konkurznom konaní, ako aj reštrukturalizačnom konaní prejavuje najmä pri veriteľoch zabezpečených a nezabezpečených...

V tejto súvislosti je nutné uviesť, že v prejednávanej veci tak, ako to okresný súd správne zistil, došlo u 58 % - neho väčšinového zabezpečeného veriteľa V., ktorý si do reštrukturalizačného konania prihlásil pohľadávku z úverových zmlúv uzavretých s dlžníkom, zabezpečenú záložným právom k popretiu záložného práva správcom, v dôsledku čoho sa zásadným spôsobom zmenilo jeho postavenie, a to najmä s prihliadnutím k tomu, že nemohol z tohto titulu hlasovať a ovplyvniť tak prijatie, resp. neprijatie plánu...

Z konania dlžníka a následne aj správcu tak vyplýva, že takýmto postupom, ktorý síce ZKR z hľadiska svojej nedokonalosti legálne dovoľuje, avšak z hľadiska rešpektovania zásad reštrukturalizačného konania, ako aj obchodných zvyklostí, z ktorých vychádzajú obchodné záväzkové vzťahy medzi dlžníkom a zabezpečeným veriteľom je treba usúdiť, že

konanie dlžníka, ako aj správcu nebolo konaním v súlade s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, keď banka financujúca celú podnikateľskú činnosť dlžníka, navyše v postavení zabezpečeného veriteľa nemohla realizovať svoje hlasovacie práva, z tohto uhla pohľadu je preto možné reštrukturalizačný plán považovať vo vzťahu k zabezpečenému veriteľovi – V. za nespravodlivý.

Pojmom spoločný záujem veriteľov sa rozumie nadradený záujem všetkých veriteľov nad záujmy jednotlivých. Meradlo je pritom hľadisko spravodlivosti a výnosnosti v porovnaní s ostatnými spôsobmi riešenia úpadku. Táto zásada vychádza z toho, že akýmsi priemetom jednotlivých partikulárnych záujmov veriteľov je práve uvedený spoločný záujem, pri dosiahnutí ktorého dochádza k akceptovateľnému uspokojeniu všetkých jednotlivých záujmov prihlásených veriteľov. Spoločný záujem veriteľov je v texte ZKR používaný ako výkladové pravidlo pre rozhodovanie nielen v činnosti okresného súdu, ale aj správcu a veriteľského výboru...

Majoritný veriteľ má pohľadávku zabezpečenú záložným právom, v dôsledku čoho by mohol plné uspokojenie svojej pohľadávky dosiahnuť aj mimo reštrukturalizácie, a to v kratšom čase ako štyri roky predpokladané v reštrukturalizačnom pláne. Ak by minoritní veritelia reštrukturalizačný plán neschválili, mohli by ich pohľadávky byť uspokojené len v menšom rozsahu než 100 %, preto malo pre nich odsúhlasenie reštrukturalizačného podstatný význam.

Je tak treba zdôrazniť, že zásadné ekonomické rozhodnutie obsiahnuté v reštrukturalizačnom pláne, ktoré sa týka aj pohľadávky majoritného veriteľa vykonali minoritní veritelia, ktorí mali na schválení reštrukturalizačného plánu opačný záujem ako majoritný veriteľ. Je preto treba súhlasiť s názorom okresného súdu, že nie je prípustné ani spravodlivé, aby bol reštrukturalizačný plán v prejednávanej veci schválený napriek vôli väčšiny menšinou...

Nesúhlas väčšinového veriteľa je takou skutočnosťou, ktorá zapríčinila, že reštrukturalizačný plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom všetkých veriteľov. Pojem spoločný nie je možné vykladať vo všeobecnosti ako väčšiny čo do počtu veriteľov, ktorí prehlasujú menšinu, ale vždy individuálne, a to s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam konkrétneho prípadu o to skôr, že posudzovanie hodnoty hlasov jednotlivého veriteľa sa v reštrukturalizačnom konaní odvíja od výšky prihlásenej pohľadávky. ... Zákon

v § 154 ods. 1 písm. d) ZKR neumožňuje súdu schváliť plán, ktorý nie je v podstatnom súlade so spoločným záujmom všetkých veriteľov. Podstatný rozpor je tak v prejednávanej veci daný tým, že veriteľ väčšiny pohľadávok z hľadiska ich hodnoty jednoznačne vyjadril, že nie je v jeho záujme prijatie plánu v znení, v akom bol predložený na hlasovanie. Potom logicky nie je možné dospieť k záveru, že prijatie plánu by bolo v spoločnom záujme všetkých veriteľov.“

V.

Závery ústavného súdu vo vzťahu k sťažnosti namietajúcej porušenie označených práv uznesením krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu z 11. mája 2011

35. Neplnenie peňažných záväzkov dlžníkom môže viesť k uplatňovaniu práva veriteľa vyplývajúceho z jeho peňažnej pohľadávky rôznymi spôsobmi. Platná právna úprava pozná tak individuálne spôsoby uplatňovania práv veriteľa (žaloba na súd, následné exekučné vymáhanie či výkon záložného práva), ako aj kolektívne, medzi ktoré patria konkurz a reštrukturalizácia. Tieto sú aplikovateľné v prípade hroziaceho alebo už reálneho úpadku dlžníka, ktorý nastal, a vedú ku kolektívnemu uspokojeniu jeho veriteľov v rámci štruktúrovaného právneho procesu. Napriek tomu, že procesný rámec konkurzu a reštrukturalizácie je daný jedným zákonom (ZKR), tieto sa líšia predpokladmi, priebehom, právomocami správcu a súdu, spôsobom skončenia a pod. Tak pre konkurz, ako aj pre reštrukturalizáciu sú však vlastné určité pravidlá, ktoré sú pre ich začatie, priebeh a výsledok určujúce a nezastupiteľné a ktorými je povinný riadiť sa príslušný konkurzný či reštrukturalizačný súd, správca a veriteľský výbor (v širšom zmysle aj všetci účastníci konania). Tieto pravidlá vymedzuje pod názvom „Základné zásady“ aj prvá časť ZKR.

Podľa § 1 ZKR tento zákon upravuje riešenie úpadku dlžníka speňažením majetku dlžníka a kolektívnym uspokojením jeho veriteľov alebo postupným uspokojením veriteľov dlžníka spôsobom dohodnutým v reštrukturalizačnom pláne; zákon upravuje aj riešenie hroziaceho úpadku dlžníka a oddĺženie fyzickej osoby.

Podľa § 4 ods. 1 a 2 ZKR dlžník je povinný predchádzať úpadku. Ak dlžníkovi hrozí úpadok, je povinný prijať bez zbytočného odkladu vhodné a primerané opatrenia na jeho odvrátenie. Ak je dlžník povinný účtovať podľa osobitného predpisu, je povinný sústavne sledovať vývoj svojej finančnej situácie, ako aj stav svojho majetku a záväzkov tak, aby mohol včas zistiť prípadnú hrozbu úpadku a prijať opatrenia, ktoré hroziaci úpadok odvrátia.

Podľa § 5 ZKR ak sa úpadok dlžníka rieši spôsobom ustanoveným týmto zákonom, súd, správca a veriteľský výbor postupujú pri riešení úpadku dlžníka tak, aby dosiahli pre veriteľov čo najvyššiu mieru uspokojenia ich pohľadávok; dlžník je pritom povinný poskytovať bez zbytočného odkladu všetku súčinnosť, ktorú možno od neho spravodlivo požadovať.

Podľa § 6 ZKR veritelia s rovnakými právami majú pri riešení úpadku dlžníka rovnaké postavenie; zvýhodňovanie niektorých veriteľov je neprípustné.

36. V rámci reštrukturalizácie dlžníka, o ktorej súdy rozhodovali v tomto prípade, došlo k situácii, že súdy neschválili reštrukturalizačný plán dlžníka aj napriek tomu, že tento bol schvaľovacou schôdzou prijatý v rámci všetkých skupín vytvorených pre zaradenie pohľadávok. Možnosť takéhoto postupu dáva príslušnému reštrukturalizačnému súdu ustanovenie § 154 ods. 1 ZKR, ktorý umožňuje zamietnutie plánu súdom, ak nastane niektorá z uvedených hypotéz:

- a) boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia ZKR o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iné ustanovenia týkajúce sa plánu, ak to malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu,
- b) prijatie plánu bolo dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu,
- c) plán nebol prijatý schvaľovacou schôdzou alebo dlžníkom; to neplatí, ak súd nahradil ich súhlas svojím rozhodnutím,
- d) plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov.

37. Okresný súd plán zamietajúce uznesenie a krajský súd potvrdzujúce uznesenie založili na svojom zistení, že plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov [§ 154 ods. 1 písm. d) ZKR], aj keď obsah odôvodnenia týchto uznesení naznačuje, že podľa ich názoru došlo aj k poskytnutiu osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu (I. M.). Sťažovatelia v podstate zhodne tvrdia, že tým súdy neprípustne preferovali záujmy banky a neposkytli súdnu ochranu ich pohľadávkam, ktoré by v prípade konkurzu boli uspokojené v podstatne menšom rozsahu ako v reštrukturalizácii, prípadne by neboli uspokojené vôbec. K ostatným výhradám V., a. s., ktoré tento veriteľ prezentoval tak správcovi, ako aj písomne súdu, okresný súd uviedol, že nezistil také podstatné porušenie ustanovení ZKR, ktoré by mali nepriaznivý vplyv na niektorého účastníka, plánu a nezistil ani dôvod na zamietnutie plánu podľa § 154 ods. 1 písm. b) a c) ZKR. Odvolací súd sa v celom rozsahu (teda aj v tomto smere) stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu. Vychádzajúc z uvedeného aj pre ústavný súd ostalo základom skúmania iba to, či zamietnutím plánu z dôvodu podľa § 154 ods. 1 písm. d) ZKR nemohlo dôjsť k zásahu do označených práv sťažovateľov. Inak povedané, ústavný súd skúmal, či napadnutým potvrdzujúcim uznesením krajský súd poskytol všetkým sťažovateľom spravodlivú súdnu ochranu pri rešpektovaní ich materiálnej rovnosti v reštrukturalizačnom konaní.

38. Preto ostali mimo rámca primárnej pozornosti ústavného súdu tie skutočnosti a úkony (tak pred, ako aj počas reštrukturalizácie), ktoré sťažovatelia vytýkali banke a zároveň banka vytýkala sťažovateľom a ktorými obidve strany poukazovali na nekorektné, nepoctivé či účelové kroky druhej strany. Na strane dlžníka banka zvýrazňovala zvýšenie základného imania, s tým súvisiace zníženie hodnoty zálohu (akcie), podanie žalôb spochybňujúcich vznik záložného práva banky, súčinnosť so správcom pri popretí jej zabezpečovacích práv a ich poradia, neodôvodnené zvýhodnenie druhého najväčšieho veriteľa a iné. Naopak, dlžník, resp. predseda predstavenstva dlžníka vo vzťahu k banke zvýrazňoval, že predčasnú splatnosť úverov vyhlásila z administratívnych dôvodov, a nie z dôvodov neplatenia úveru, ktorý podľa vlastných slov v tom čase riadne splácal (z vyjadrení sťažovateľov a banky nevyplýva celkom zrejme dôvod tohto postupu, pozn.), že už skôr mala založenú obchodnú spoločnosť, ktorá mala majetok dlžníka vydražiť, a že mu opakovane dala návrh na uzavretie dohody, v zmysle ktorej za nepodanie návrhu na

konkurz či reštrukturalizáciu mal byť tento finančne odmenený. Uvedené skutočnosti však museli ostať pozornosti ústavného súdu aj preto, že ústavný súd nie je skutkovým súdom (m. m. II. ÚS 267/04) a v zásade nevykonáva dokazovanie, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení obidvoch strán. Totožný záver platí, aj pokiaľ ide o skutkové tvrdenia banky v jej podaniach doručených 15. a 18. novembra 2011 a ňou predložený znalecký posudok.

39. V reštrukturalizačnom konaní, ktoré je zložitou štruktúrovaným právnym procesom, je príslušný všeobecný súd zaťažený povinnosťou zisťovať a odhaliť to, čo sa skrýva pod obsahom pojmu spoločný záujem veriteľov [nemožno vylúčiť ani rozdielny obsah tohto pojmu v rôznych reštrukturalizáciách rôznych dlžníkov v závislosti od individuálnych či skupinových záujmov jednotlivých (skupín) veriteľov]. Spoločný záujem veriteľov pri kolektívnom (spravidla postupnom, resp. neúplnom) uspokojení veriteľov v reštrukturalizácii prima facie nekorešponduje s individuálnymi záujmami jednotlivých veriteľov. Prirodzeným záujmom každého veriteľa, ktorý si do reštrukturalizácie prihlásil pohľadávku (zabezpečenú či nezabezpečenú), je dosiahnuť pokiaľ možno najvyššiu mieru jej uspokojenia. Pohľadávka každého veriteľa má svoj právny dôvod, na základe ktorého tento od dlžníka požaduje, aby plnil korelujúci záväzok, a individuálny veriteľ spravidla nevidí (nechce vidieť) dôvod, prečo by mal byť v akomkoľvek rozsahu ukrátený pri uspokojení svojej pohľadávky v prospech uspokojenia iného(-ých) veriteľa(-ov) dlžníka. To je však rýdzo individuálny (egoistický) záujem, ktorý nezohľadňuje zmysel a účel reštrukturalizácie, ktorej imanentnou črtou je práve zabránenie individuálnemu uplatňovaniu či výkonu práv jednotlivých veriteľov v prospech ich kolektívneho uspokojenia.

40. Krajský súd vymedzil spoločný záujem veriteľov tak, že ide o „*nadradený záujem všetkých veriteľov nad záujmy jednotlivých. Meradlo je pritom hľadisko spravodlivosti a výnosnosti v porovnaní s ostatnými spôsobmi riešenia úpadku.*“ Takémuto pohľadu na obsah tohto pojmoslovia v zásade nemožno nič vytknúť. Aj podľa názoru ústavného súdu je totiž ústavne akceptovateľný, pretože nie je v podstatnom rozpore s jeho zmyslom a účelom tak, ako ho možno vyvodíť z celej právnej úpravy reštrukturalizácie.

Maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom je takto determinantom určujúcim spoločný záujem veriteľov. Ďalšie úvahy krajského súdu, podľa ktorých tento spoločný záujem veriteľov v prijatom reštrukturalizačnom pláne absentoval, však už nezodpovedajú tomu, ako samotný krajský súd tento zložený pojem vysvetlil.

41. Nie je sporné, že reštrukturalizácia je šetrnejšia než konkurz. Kým konkurz má likvidačný charakter, podmienkou čo i len odporúčenia reštrukturalizácie správcom je zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka a predpoklad väčšieho rozsahu uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu [§ 109 ods. 3 písm. c) a d) ZKR]. Reštrukturalizácia chráni dlžníka pred veriteľmi (nepripúšťajú sa exekúcie či výkon zabezpečovacích práv; § 114 ods. 1 písm. b) a c) ZKR], čo však v konečnom dôsledku sleduje záujem všetkých veriteľov na vyššom rozsahu uspokojenia ich pohľadávok ako v prípade konkurzu.

42. Pokiaľ krajský súd ako odvolací súd potvrdzuje uznesenie okresného súdu o zamietnutí plánu, robí tak súc si vedomý dôsledkov, ktoré sú s takýmto rozhodnutím ex lege spojené (zastavenie reštrukturalizačného konania, začatie konkurzného konania, vyhlásenie konkurzu). Ak krajský súd potvrdzuje uznesenie o zamietnutí plánu a stotožňuje sa so záverom okresného súdu o podstatnom rozpore plánu so spoločným záujmom veriteľov, je jeho úlohou vyvažovať aj potenciál ich uspokojenia v prípadnom konkurze, ktorý je ex lege dôsledkom právoplatného zamietnutia plánu. Pri zvažovaní potenciálneho uspokojenia veriteľov v konkurze vyhlásenom v dôsledku zastavenia reštrukturalizácie pre zamietnutie plánu nemôže všeobecný súd izolovane prihliadať na záujem jediného veriteľa, a to ani vtedy, ak ide o veriteľa, u ktorého výška prihlásených a zistených pohľadávok z neho robí majoritného veriteľa. Naopak, jeho povinnosťou je skúmať možnosť uspokojenia všetkých (aj minoritných) veriteľov v likvidačnom konkurze. Túto jeho povinnosť možno vyvodiť zo základných zásad konkurzu a reštrukturalizácie (§ 5 ZKR), v zmysle ktorých je povinný postupovať tak, aby sa dosiahla pre veriteľov čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok. Akákoľvek preskúmateľná právna úvaha v tomto smere však v napadnutom uznesení krajského súdu absentuje.

43. V súdenom prípade sťažovateľov prijatý plán predpokladal 100 % uspokojenie pohľadávok banky v lehote v ňom určenej. Ako vyplýva zo zápisnice zo zasadnutia schvaľovacej schôdze z 24. novembra 2010 a z uznesení všeobecných súdov, za prijatie plánu hlasovali všetky skupiny veriteľov. Jedine banka prezentovala na schvaľovacej schôdzi, ako aj v písomných podaniach stanovisko, že z dôvodu nezpracovania všetkých jej pripomienok do plánu by v žiadnom prípade nepodporila plán, ktorý ju diskriminuje vo vzťahu k ostatným veriteľom tým, že predpokladá zánik ručenia a zabezpečovacích práv. Ako vyplýva zo záverov uznesenia krajského súdu, nesúhlas banky (s 58 % podielom na zistených pohľadávkach) je takou skutočnosťou, ktorá zapríčinila, že reštrukturalizačný plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov.

44. Takýto záver krajského súdu však nemožno hodnotiť inak ako ústavne nesúladný a neposkytujúci spravodlivú súdnu ochranu všetkým účastníkom reštrukturalizačného konania (veriteľom) pri zachovaní ich ústavou garantovanej rovnosti v tomto konaní. Krajský súd totiž pod zákonný všeobecný pojem spoločný záujem veriteľov subsumoval výlučne individuálny záujem jediného veriteľa – banky. Tým nespravodlivo zvýhodnil jedného veriteľa, ktorý mal byť aj podľa prijatého plánu uspokojený v celom rozsahu, a naopak, neposkytol spravodlivé riešenie úpadku dlžníka ostatným veriteľom, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky (a tieto boli riadne zistené) a ktoré by v prípade konkurzu neboli uspokojené vôbec alebo v minimálnom rozsahu. Ústavný súd pritom už vo svojej rozhodovacej činnosti zvýraznil požiadavku na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (napr. III. ÚS 72/2010), ako aj povinnosť súdu zohľadniť nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia na účastníkov konania (napr. I. ÚS 26/2010).

45. Samozrejme, platí, že obsah pojmu spravodlivosť je autonómny, a teda rôznymi subjektmi vnímaný odlišne. To isté platí aj v rozhodovanej veci, keď to, čo sa javí spravodlivé banke (výkon záložného práva na záloh mimo konkurzu či reštrukturalizácie, resp. plné uspokojenie jej pohľadávok z oddelenej podstaty zabezpečeného veriteľa), sa nejaví spravodlivé ostatným veriteľom, ktorých zistené pohľadávky by v tomto prípade

neboli uspokojené vôbec, prípadne len v malom rozsahu. Nájsť spravodlivú rovnováhu medzi oprávnenými záujmami jednotlivých veriteľov v reštrukturalizácii nie je jednoduché. To však neznamená, že všeobecný súd môže na túto úlohu rezignovať a aprobovať riešenie, ktoré sa síce javí ako spravodlivé, avšak len vo vzťahu k jednému veriteľovi, pričom vo vzťahu k ostatným veriteľom (pohľadávok rôznej výšky a rôznych právnych dôvodov) objektívne nevykazuje črty spravodlivého.

46. Ústavný súd má pritom z hľadiska požiadavky na dodržanie zásad spravodlivosti v reštrukturalizácii výhrady aj k meraniu postavenia jednotlivých veriteľov výlučne prizmou výšky nimi prihlásených a zistených pohľadávok. Ak má súd spravodlivo posúdiť otázku naplnenia či nenaplnenia spoločného záujmu veriteľov v reštrukturalizačnom pláne, nemôže celkom ignorovať ani výšku prihlásenej pohľadávky z hľadiska jej významu pre konkrétneho veriteľa. V okolnostiach prípadu totiž aj uspokojenie relatívne bezvýznamnej pohľadávky menšinového veriteľa môže pre neho samotného (a jeho právny či sociálno-ekonomický status) znamenať viac alebo toľko, ako uspokojenie pohľadávky(-ok) väčšinového veriteľa. In concreto možno poukázať na veriteľa – sťažovateľa J. D., ktorý podľa vlastných tvrdení má 62 rokov, je starobným dôchodcom, využil ponuku na odkúpenie bytu a v dôsledku postupu súdov, nemá ani byt, ani peniaze. Pre tohto sťažovateľa môže znamenať uspokojenie jeho pohľadávky v reštrukturalizácii reálne podstatne viac ako pre banku, a to aj pri výraznom nepomere výšky týchto pohľadávok. Ústavnému súdu pritom neprislúcha verifikovať pravdivosť týchto tvrdení (nie je skutkovým súdom), poukazuje na nich len v súvislosti s posudzovaním otázky riešenej všeobecnými súdmi, a to, či reštrukturalizačný plán je, alebo nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov.

47. Konkurzné a reštrukturalizačné právo nie je spotrebiteľským právom, kde by mal súd chrániť či obhajovať záujem slabšieho účastníka právneho vzťahu. Avšak, ak zmyslom a účelom reštrukturalizácie je kolektívne uspokojenie veriteľov a povinnosťou všetkých zúčastnených subjektov (vrátane súdov) je postupovať tak, aby sa dosiahla čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok, nemožno stotožňovať spoločný záujem veriteľov so záujmom jediného veriteľa (hoci zabezpečeného – i keď sporne), a to ani v prípade, že

ide o banku úverujúcu podnikateľskú činnosť dlžníka. Takýto postup totiž opomína základné zásady, na ktorých je v ZKR postavené riešenie úpadku dlžníka.

48. Nositeľom ústavou a dohovorom garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie nie je len majoritný veriteľ, ale všetci veritelia, ktorí riadne a včas (spôsobom ustanoveným ZKR) prihlásili svoje pohľadávky. Ak krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí plánu pre jeho podstatný rozpor so spoločným záujmom veriteľov, pričom tento fakticky stotožnil s individuálnym záujmom väčšinového veriteľa, porušil tak základné právo ostatných veriteľov na (spravodlivú) súdnu ochranu v spojení s ich základným právom na rovnosť účastníkov v súdnom (reštrukturalizačnom) konaní. Ústavný súd preto prvým výrokom tohto nálezu vyslovil porušenie označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením krajského súdu vo vzťahu k veriteľom – sťažovateľom I. M., J. F., E. H., spoločnosti S., s. r. o. a J. D. Vo vzťahu k veriteľom – sťažovateľom M. K. a Mgr. B. S. bolo druhým výrokom nálezu vyslovené len porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy, keďže títo sa nedomáhali vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ústavný súd je sťažnosťou viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

49. Keďže zákonným dôsledkom neústavného uznesenia krajského súdu bolo následné uznesenie okresného súdu z 11. mája 2011 (medzi uzneseniami ide o vzťah príčiny a následku), výrok o porušení označených práv musel ústavný súd učiniť aj v spojitosti s týmto uznesením. Ústavou predpokladaným dôsledkom vyhovenia sťažnosti je v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov. Ústavný súd preto tretím výrokom tohto nálezu zrušil uznesenie krajského súdu v spojení s nadväzujúcim uznesením okresného súdu a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 ústavy, § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], v ktorom tento opätovne rozhodne o odvolaní správcu proti uzneseniu okresného súdu z 15. decembra 2010, ktorým tento zamietol reštrukturalizačný plán dlžníka.

50. V ďalšom konaní bude krajský súd viazaný vysloveným právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde) a jeho povinnosťou bude ústavne

konformným, presvedčivým a hlavne spravodlivým (z pohľadu všetkých veriteľov) spôsobom vysporiadať sa s odvolaním správcu proti uzneseniu okresného súdu. Ústavnému súdu totiž pre nedostatok právomoci neprislúcha zaujať konečné stanovisko k nastoleným právnym otázkam súvisiacim s predmetom súdnej ochrany, ktoré spočívajú v rovine podústavného práva.

51. Pokiaľ ide o sťažnosť spoločnosti S., k. s., tejto ústavný súd vyhovieť nemohol, a to s ohľadom na diametrálne odlišné postavenie tohto sťažovateľa ako správcu v predmetnom reštrukturalizačnom konaní. Správca síce môže byť účastníkom reštrukturalizačného konania v tej jeho časti, kde sa má rozhodovať o jeho právach a povinnostiach (§ 119 ods. 3 ZKR), súdy však zamietnutím plánu nemohli zasiahnuť do jeho pohľadávok či právneho postavenia. Absentuje tu teda príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a označenými právami správcu, a preto ústavný súd sťažnosti správcu nevyhovel.

52. Namietaným porušením základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré namietali niektorí zo sťažovateľov, sa ústavný súd bližšie nezaoberal, pretože na zrušenie uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu z 11. mája 2011 stačilo zistenie o porušení práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy. Navyše, krajskému súdu sa po vrátení veci na ďalšie konanie otvára cesta, aby ako primárny ochranca týchto práv poskytol ich ochranu sťažovateľom v rámci reštrukturalizačného konania. Ústavný súd už totiž opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

53. K tvrdeniam niektorých sťažovateľov, ktorí v sťažnostiach namietali porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy (princíp právneho štátu), čl. 12 ods. 1 ústavy (princíp rovnosti v právach) a čl. 141 ústavy (nezávislé a nestranné súdnictvo), ústavný súd uvádza, že nejde o základné

práva a slobody, ktorých ochrany by sa mohli domáhať v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Obsahovo sú však tieto princípy implikované aj v tých základných právach, ktorých porušenie sťažovateľa namietali (čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a ktoré ústavný súd aj výrokom tohto nálezu vyslovil.

VI.

Trovy konania

54. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania úspešných sťažovateľov. S poukazom na § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde a vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd priznal sťažovateľom I. M., J. F., E. H., spoločnosti S., s. r. o., J. D., M. K. a Mgr. B. S. náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume každému po 261,82 € za 2 úkony právnej pomoci po 123,50 €, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť, 2 x paušálna náhrada hotových výdavkov po 7,41 €, ktoré zaviazal krajský súd ako primárneho porušovateľa označených práv sťažovateľov zaplatiť na účet ich právnych zástupcov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. K vyčísleniu trov konania sťažovateľmi M. K. a Mgr. B. S. možno dodať, že predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceniteľná peniazmi, a preto sa odmena advokáta za jeden úkon právnej pomoci určí ako jedna šestina výpočtového základu. Neúspešný sťažovateľ spoločnosť S., k. s., náhradu trov konania nepožadoval, a tak o tomto nároku ústavný súd nerozhodoval. Sumu priznanej náhrady trov konania pre úspešných sťažovateľov však ústavný súd nezvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty, pretože sťažovatelia nepredložili žiaden relevantný dôkaz o registrácii ich právnych zástupcov za platiteľov dane z pridanej hodnoty.

55. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2011